

[Glistrup]

yderligere slag oven i den gene, man har forvoldt Bornholms fiskeri i forhold til det øvrige lands.

Når den konservative ordfører kan ironisere og sige: Man har ikke hørt noget fra de bornholmske folketingsmedlemmer, er det da ganske naturligt. De er valgt på Nordøstbornholm. Dette drejer sig om Sydvestbornholm, og der er en helt afgørende forskel på interessen i denne sag mellem Sydvestbornholm på den ene side og Nordøstbornholm på den anden side. Derfor er der ikke nogen som helst grund til forundring vedrørende denne side af sagen. Men for det sydvestbornholmske erhvervsliv er det her faktisk en fuldstændig undergravning af det, der altså i disse mere end tusind år har været det absolut sikre og gode fundament.

Derfor er det ganske naturligt, at man igen den tid, hvor denne sag har været under behandling, har spurgt og spurgt og spurgt: Hvad kan dog regeringens grund til et sådant forræderi over for danske interesser være?

Vi har hørt mange dødssyge forklaringer, men hver eneste af disse forklaringer har været uden enhver saglig holdbarhed. Stort set er de mundet ud i to ting:

For det første regeringens almindelige lallende optimisme om, at hvis vi nu følger os efter folkekommunisterne dernede i Østberlin, vil vi nok opnå, at man vil klappe Danmark pænt på skulderen, når vi skal til at forhandle med Sovjetunionen eller Polen eller Sverige, eller hvem vi vil handle med, sådan at resultatet bliver det, at hvis Danmark har vist sig føjeligt og pænt og afstået værdifuldt territorium til Østtyskland, så bliver vi imødekommet de andre steder. – Al forhandlingserfaring tilsiger det modsatte.

Det andet argument har været, at udenrigsministeren har drømt drømme om, at man kan lave noget oliesvineri ude i Østersøen, altså at der kan findes olie på Østersøens havbund. Det er der ingen af os der ved. Jeg håber ikke, han har ret, for det vil bestemt ikke være sundt, hverken for det bornholmske samfund eller for Østersøen i bred almindelighed, hvis et farvand af den karakter skulle blive belemret med boreplatforme og Rønne omdannet til et Stavangerluderkvarter. Det er bestemt ikke det, vi ønsker.

Når der derfor ikke har været saglige argumenter overhovedet, til trods for at udenrigsministeren har haft lejlighed til at tænke sig om så

længe, er det helt klart, at det må basere sig på usaglige argumenter. Og det falder jo pænt i hak med, hvordan denne regering i øvrigt har opført sig, når den har været på statsbesøg. Hvad enten udenrigsministeren er rejst til Kina og har givet rentefri milliardlån, som kineserne så øjeblikkelig har sat i amerikanske banker, så de kunne udlåne nogle penge til Danmark, så vi kunne yde yderligere lån, eller statsministeren har smidt ¼ mia. kr. ned i Egyptens sandørken, var det jo præcis det samme som her. Da statsministeren skulle til Østberlin på det berømmelige møde, hvor hans fine statsministerøjne ikke måtte se disse flygtninge – så dér skulle de smides i det østtyske folkepolitis arme – skulle han have noget at dele ud af, og så delte han altså ud af dette værdifulde danske territorium.

Det er en skam, at vi 125 år efter 1864 igen oplever en dansk statsminister, som afstår værdifuldt dansk territorium til Tyskland. Statsministeren har allerede i sit virke i øvrigt indranget sig på linje med C.C. Hald og D.G. Monrad; det er de tre dårligste statsministre, vi har haft blandt de 35, der har været siden 1848.

Nu kommer der altså et nyt eksempel, idet vi netop i 125-året efter 1864 oplever en så skændig handling, som det her er udtryk for, og som enhver, der stemmer ja til dette forslag, må skamme sig over.

I Fremskridtspartiet har vi ikke haft nogen som helst forhåbninger om, at en regering, der disponerer på den måde, var til at tale til fornuft. Derfor havde vi sat vor lid til, at Nylarskeren her i Folketinget havde styrke til virkelig at få dannet et flertal imod det, for ligesom han er vokset op på Arnager Havn, er jeg vokset op på Søndre Bådehavn, så vi ved udmærket, hvad det her drejer sig om af fundamentale ting for hele Sydvestbornholms fortsatte mulighed for eksistens.

Men dér har det altså desværre vist sig, at hr. Ole Espersen ikke har haft den fornødne styrke til at skaffe de 80 mandater, som meget gerne skulle have været lagt oven i de 16 Fremskridtsmandater for at opnå et flertal for at forkaste dette skændige, anationale, landsforræderiske forslag. Det er trist, at hr. Ole Espersen ikke har haft den styrke, men jeg skal bestemt ikke underkende, at han har gjort et stort og dygtigt arbejde for at komme den vej.

Den begrundelse, der i betænkningen gives fra de 80 mandater, der gerne skulle have hjul-